

בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1012-07

בפני כב' השופטת דר' דרורה פלפל / ס. נשיאה

פעניין:

1. ביגון יואב
 2. בלי דירה בע"מ
- ע"י ב"כ עו"ד מ' שוק

התובעים

נגד

1. שגיא הירש
 2. מקורות תוכנה בע"מ
- ע"י ב"כ עו"ד ד' קולקר

הנתבעים

פסק-דין

א. מהות התובענה

זו תביעה למתן צו מניעה קבוע ולקביעת פיצוי כספי שעילותיה הפרת זכויות קניין רוחני ועשיית עושר ולא במשפט הנובעות מהעברת רישום הבעלות בשם המתחם "Blidira.co.il" (להלן: "שם מתחם /או דומיין") על שם חברת "מקורות תוכנה בע"מ" (להלן: "חברת מקורות תוכנה בע"מ"). כמו כן, מעשיית שימוש שלא כדין בדומיין ובתוכנה שפותחה במסגרת המיזם מחוץ לפעילותה העסקית של חברת "בלי דירה בע"מ".

ב. עובדות רלבנטיות

התובע הינו מהנדס מערכות מידע במקצועו, שותף בהקמת פורטל אינטרנטי בתחום הנדליין הקרוי "מיזם בלי דירה", ובעל 50% ממניותיה של התובעת חברת "בלי דירה בע"מ".

התובעת הינה חברה פרטית המאוגדת כדין בישראל, אשר התובע הינו הבעלים בה והנתבע הינו מנהלה (להלן: "חברת בלי דירה"). (ראה: **נספח ג'** לתצהיר התובע).

בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1012-07

הנתבע הינו מנהל חברת "בלי דירה בע"מ", שותף והוגה רעיון הקמת פורטל אינטרנטי בתחום הנדל"ן הקרוי "מיזם בלי דירה", בעל מניות ומנהל חברת "מקורות תוכנה בע"מ".

הנתבעת הינה חברה פרטית המאוגדת כדין בישראל, אשר הנתבע הינו בעל מניות בה ומנהלה הרשום. (להלן: "**חברת מקורות תוכנה בע"מ**") (ראה: **נספח ו'** לתצהיר התובע).

התובענה הוגשה לבימ"ש השלום בתאריך 12.12.2006, נתן החלטה שופט שינמן, בהתאם להוראות סעיף 4(40) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד-1984, להעבירה לבית המשפט המחוזי, מאחר ועילות התביעה מבוססות על חוק עוולות מסחריות, התשנ"ט-1999, ופקודת סימני מסחר (נוסח חדש), התשל"ג-1972.

על פי הנטען בכתב התביעה, בחודש נובמבר 2004 ו/או בסמוך פרסם הנתבע הודעה באתר אינטרנט המביעה את רצונו לחבור לשותף עסקי לצורך הקמת מיזם אינטרנטי בתחום הנדל"ן. למודעה השיב התובע, כתוצאה מכך, חברו השניים לשותפות עסקית לצורך הקמת "מיזם בלי דירה". מיזם אינטרנטי זה מהווה מערכת תוכנה המופעלת כפורטל באינטרנט ומשמשת כלי עבודה למתווכי מקרקעין וכלי פרסומי בשוק הנדל"ן (להלן: "**המיזם**").

לטענת התובע, הצדדים הגיעו להסכמה כי התובע יעסוק בשיווק המיזם והנתבע יתכנת את התוכנה אשר מקימה את האתרים לסוכנויות נדל"ן; יקבץ את מכלול הנכסים לאתר האינטרנט "בלי דירה" ויכין מאגר מידע אינטרנטי של כלל הנכסים הקיים בשוק הנדל"ן הפרטי (להלן: "**המאגר**").

במהלך חודש נובמבר 2005, הקימו הצדדים את חברת "בלי דירה בע"מ" (להלן: "**החברה**") בה נרשמו התובע ואחיו של הנתבע מר אלירן הירש, כבעלי המניות של החברה. לכל אחד מהם 50% ממניות החברה (**נספח ג'** לתצהיר התובע).

התובע טוען כי רכש את הדומיין "Blidira.co.il" לצרכי המיזם ורשם אותו על שמו. עם הקמת החברה ולבקשת הנתבע הועברה הבעלות על שם הדומיין משמו הפרטי של התובע לשם התובעת. התובעת לא רשמה את סימנה המסחרי "בלי דירה" ברשם סימני המסחר.

לטענת התובע, מתחילת ההתקשרות העסקית לא עמד הנתבע במצופה ממנו, התוכנה איננה מוגמרת, חלקית בלבד ובה תקלות מרובות. כמו כן, המאגר לא קיים. זאת מכיוון שהנתבע הקדיש

בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1012-07

זמן לפרויקטים שונים מחוץ למיזם המשותף. על כן, נאלץ התובע להיכנס לענייני התכנות ולפעול להקמת אתרים למתווכים באמצעות תוכנת פוטו-שופ.

לטענתו, במהלך חודש פברואר 2006 הציב לו הנתבע אולטימטום, בה קבע כי במידה והתובע לא יקבל את דרישותיו בנוגע להתנהלות העסקית המשותפת בין השניים, הנתבע יפעל במסגרת עסקית אחרת ויחד עימו תועבר גם פעילות מערכת "בלי דירה", וכתוצאה מכך תתרוקן פעילותה העסקית של התובעת. לדרישה זו השיב התובע באמצעות בא כוחו דאז בתאריך 23.02.2006 והבהיר לנתבע כי הדבר מהווה פגיעה שלא כדין בזכויותיו ובקניין של התובע והתובעת. בתאריך 26.02.2006 דרש התובע מהנתבע כי ימנע לחלוטין בין בעצמו ובין באמצעות אחרים, מהפעלה, שיווק או מכירה וכל פעולה אחרת בכל הקשור למיזם "בלי דירה" שלא במסגרת הפעילות העסקית של התובעת (ראה: **נספח ז'** לתצהיר התובע). הנתבע לא הגיב למכתב זה.

כעבור מספר חודשים גילה התובע להפתעתו כי הנתבע ניצל את מעמדו כמנהל בחברת "בלי דירה" והעביר את הדומיין על שם חברה חיצונית "מקורות תוכנה בע"מ" (ראה: מכתב לאיגוד האינטרנט המסומן ת/4) אשר הוקמה על ידי הנתבע וזאת ללא ידיעתו ו/או הסכמתו של התובע. כמו כן, הועברה לנתבעת הפעילות העסקית של חברת בלי דירה הכוללת את לקוחותיה, עובדיה, ספקיה, וכדומה.

התיק הועבר להרכב זה ונקבע לראיות ליום 19.9.2011.

לטענת התובעים, פעולות הנתבעים רוקנו מתוכן את פעילות חברת בלי דירה בע"מ, פגעו בזכויותיהם הקנייניות של התובעים, גרמו לנזק למוניטין החברה ולאובדן הכנסותיה הכלכליות.

הנתבעים כופרים בכל טענות התובעים וגרסתם בתמצית הינה כי התובע הפר את מחויבויותיו העסקיות הנובעות מהשותפות בינו לבין הנתבע. הם מציינים כי בשנת 2004 פנה התובע אל הנתבע והציע עצמו כשותף לנתבע. כמו כן, לטענתם אין לתובעים זכות בעלות בשם המתחם "Blidira.co.il". התובע רשם את שם המתחם כשלוחו של הנתבע ועצם הרישום מהווה עובדה טכנית שאינה מקנה לתובע בעלות מהותית בדומיין.

לטענת הנתבעים, הפרויקט נבנה, תוחזק, מומן והופעל על ידי הנתבע ועל ידו בלבד. בשנת 2005 התובע הציע עצמו בשנית כמשקיע וכשותף בפרויקט אך הנתבעת דחתה את הצעתו. לגרסתם, התובע מנסה לצייר תמונה שקרית המעידה כי הוא הבעלים הבלעדי של קניין הנתבע, בעוד שקניין זה נמצא בבעלות הנתבע משנת 2004 ואף במועד מוקדם מזה.

בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1012-07

בתחילת שמיעת ההוכחות הסכימו הצדדים, עפ"י הצעת בית-המשפט, שהמערכת והדומיין יועברו לתובעת מס. 2. כמו-כן הסכים ב"כ הנתבעים להעניק לתובעים, ברמה עקרונית וכפוף לסיכום פרטים, 50% מחברת מקורות תוכנה. לאחר הסכמות אלה הסתבר שבין הצדדים חוב קודם (עמ. 4 לפרוטוקול מתאריך 19.9.2011) ועל רקע זה ההסדר העקרוני לא מומש ונשמעו ראיות.

ג. הפלוגתאות בין הצדדים

בעקבות החלטתי הקודמת, כל שנותר לדיון הוא האם קיימת לנתבעים זכות לקבלת פיצוי כספי ומהי העילה? לכן, לא מקובלת עלי עמדת ב"כ הנתבעים שיש לדחות את התביעה במלואה, אא"כ הכוונה היתה ליתרת התביעה שנותרה, בעקבות החלטתי שאקח בחשבון את האמירות בעמ. 5 לפרוטוקול.

ד. העברת שם המתחם לנתבעת

לאחר שהוקמה הנתבעת, העביר הנתבע את שם המתחם אליה.

**"ש: ואז אתה מעביר לחברה החדשה שהקמת את שם המתחם, נכון?
ת: נכון. לא ביקשתי מיואב רשות לעשות זאת. גם לא שלחתי לו מייל שאני מתכוון לעשות את זה. גם לא ביקשתי מאחי רשות לעשות זאת."**

לאור קביעתי בפרק ה' להלן, כי בין הצדדים היו קיימים עסקי שותפות, שבמהותם כוללים גם את מכלול נכסי השותפות ומה שהועבר על-ידה לחברה, אזי אין מחלוקת שמעשי הנתבע הם הפרה של חובת אמונים ופעולה בניגוד עניינים ישיר המתבטא בתחרות אסורה עם התובעת. במעשיו אלה עבר הנתבע לחברה יריבה העוסקת בתחום עיסוק דומה: מתן שירותים למתווכי נדל"ן. יתרה מכך, במעשיו אלה נטל ידע, עובדים ולקוחות מהתובעת, העביר את שם המתחם והתוכנה לנתבעת, ויכול היה לפגוע עקרונית בהכנסות התובעת בכך שבעצם הותיר אותה ריקה מתוכן. זאת בניגוד לסעיף 254 (א)(2) לחוק החברות, התשנ"ט-1999 (להלן: "**חוק החברות**"), הקובע חובה להימנע מפעולה שיש בה תחרות עם עסקי החברה. הנתבע לא טרח לעדכן את התובע ו/או לקוחות החברה בביצוע מהלך שכזה. הוא העביר את פעילות המיזם לנתבעת והחל לשלוח למתווכים חשבוניות חדשות מטעמה, ללא ידיעה או אישור של התובע.

בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1012-07

**"ש: אתה התחלת לשלוח למתווכים חשבוניות מטעם חברת "מקורות תוכנה"?
ת: לא לשלוח, אלא כשאני הייתי בשטח או כשגל הלך למתווך, נפתחה חשבונית על
ידי מקורות תוכנה".**

בסיטואציה מעין זו, פעל הנתבע בתחרות בלתי הוגנת תוך ניצול עמדתו של נושא המשרה, פעולה בניגוד עניינים, והפרה את הסכם השותפות הבסיסי.

ה. הזכאים לתובעים לפיצוי – ומכח מה?

עילות התביעה העקרוניות שיכולות להתברר בצורה כזו או אחרת:
האחת – מכח פקודת השותפויות;
השניה – מכח חוק עוולות מסחריות;
השלישית – מכח חוק החברות.

בכותרת של סעיף 35 לסיכומים דן ב"כ התובעים בעילות התביעה.
בסעיף 35 הוא מציין שהנתבע גול את כל קניינה הרוחני של חברת "בלי דירה".
בסעיף 36 שם נאמר כי בכך הופרה חובת הזהירות של הנתבע 1 כמנכ"ל חברת "בלי דירה בע"מ", וכן שהוא הפר את הסכם השותפות עם התובע.
לא מצאתי כל התייחסות בסיכומים לחוק העוולות המסחריות התשנ"ט – 1999, וספק לי אם הוא היה חל בנסיבות שהוכחו בפני. נותר לכן להתמקד בשאר העילות האפשריות.
אבל לפני בחינת תוכן עילות אלה, אגלוש ישר לסוגיית הנזק, גובהה והוכחתה.

לטענת התובעים הפיקו הנתבעים רווחים על חשבונם בגין השימוש בדומיין אשר שימש את התובעת קודם לכן, תוך ניצול המוניטין שצברה התובעת וזאת ללא זכות בדין.

סעיף 1(א) לחוק עשיית עושר ולא במשפט, תשל"ט-1979 (להלן - "חוק עשיית עושר") קובע:

"מי שקיבל שלא על פי זכות שבדין נכס, שירות או טובת הנאה אחרת (להלן - הזוכה) שבאו לו מאדם אחר (להלן - המזכה), חייב להשיב למזכה את הזכיה, ואם השבה בעין בלתי אפשרית או בלתי סבירה - לשלם לו את שוויה".

בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1012-07

אם כן, בסעיף קבועים שלושה תנאים הנדרשים לצורך קיום חובת ההשבה הקיימת בו. כדלקמן:
קבלת נכס, שירות או טובת הנאה – ההתעשרות; ההתעשרות באה לזוכה מהמזכה; ההתעשרות
התקבלה שלא על פי זכות שבדין. (ראה: תא (ת"א) 1984/04 אלה גונן נ' פשוט יבוא ושיווק בע"מ
(פורסם בנבו), עמ. 15).

בענייננו, אין חולק על העובדות הבאות:

- א. התובעת ביצעה שימוש בשם המתחם "Blidira.co.il" בטרם הועבר הני"ל אל הנתבעת.
- ב. במהלך תקופה זו המתחם זכה להכרת, אם כי ספק בעיני שזכה למוניטין.
- ג. הנתבעת נהנתה מהכנסות כתוצאה משימוש בשם מתחם זה.

הנתבע העיד (עמ. 14 לפרוטוקול מתאריך 19.9.2011, שורות 33-30) כי הכנסותיה של הנתבעת
במהלך השנים 2006-2009 הינם:

ש: מה היה המחזור הכספי של חברת מקורות תוכנה בשנת 2006?
ת: ההכנסות של החברה בשנת 2006 היו בגובה 375,000 ₪. המחזור הכספי של
החברה בשנת 2007 היה הסכום של 453,223 ₪, ב-2008 היה סכום 428,831 ₪, ב-
2009 היו הכנסות של החברה בגובה 149,825 ₪.

מסמכים לא הוצגו, למרות שעלה מהעדות שהם נמצאים אצל הנתבע בעת עדותו.
מהעדות לא ברור לי אם היו הוצאות וכמה היו.
גם לא ברור לי אם היה רווח מהפעלת האתר ומה גובהו.
התוצאה היא שנוק פרטני לא הוכח. גם התובעים ערים לכך, ומבקשים בסיכומים
שבית-המשפט יאמוד את הנוק (ע"כ להלן).

לצורך שלמות התמונה רק אוסיף, כי השתכנעתי שבין הצדדים כן היו יחסי שותפות.

מסקירה נרחבת של התכתבויות הצדדים שנערכו במייל לאחר הקמת התובעת, נמצאו נסיבות רבות
מהן ניתן ללמוד על כוונת הצדדים וראייתם את מערכת היחסים שביניהם כיחסי שותפות, כדלקמן:

= כבר בעת פרסום המודעה במסגרתה החל הקשר העסקי בין השניים, כתב הנתבע כי הוא
מחפש לעצמו "שותף מסחרי", כך העיד בתצהירו ועל דבריו אלו נחקר:

בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1012-07

"הפעילות המשותפת ביני לבין התובע החלה בנובמבר 2004. אני חיפשתי שותף/משקיע.

ש: אני מכנה אותך לסעיף 18 לתצהירך. האם רשום שותף/משקיע או שרשום רק שותף?

ת: רשום: "שותף מסחרי, משקיע".

(עמ. 9 לפרוטוקול מתאריך 19.9.2011, שורות 13-15).

- מדברי הצדדים נמצא כי השניים מכנים האחד את השני כ"שותף" או "Partner". במייל אשר נשלח על-ידי התובע לנתבע בתאריך 3.12.2005, בו נכתב:

"but please never tell gal too call me again and tell me to do – I am not is partner. Uare, and u can fell free to call me"

(ראה: נספח ה' לתצהיר התובע, מייל שכותרתו "Some Important Stuff" מתאריך 3.12.2005, עמ' 1, סומן כ-ת/1).

- בתגובה למייל זה הביע הנתבע את רצונו לערוך הסכם מייסדים, המטיל עליו אחריות וחבות כלפי צדדים שלישיים, עובדה זו מראה באופן מפורש שאינו משתמע לשני פנים כי הנתבע רואה עצמו כשותף פעיל ושווה ערך בתובעת ובמילותיו שלו:

"לענין השותפות, אפשר לעשות הסכם אצל העו"ד החדש, הסכם מייסדים שבו רשום אני ערב גם לכל הקשור לבנק, לחברה, לעובדים והכל, זה שווה ערך להעברת המניות אלי".

- במייל שכותרתו "שותפות מלאה בבלי דירה" אשר נשלח על-ידי הנתבע לתובע, בתאריך 7.12.2005, הנתבע הביע רצונו לחבור לתובע כשותף מלא בשנית, וציין כי מניותיו יפקדו כנאמנות אצל אחיו:

"אתמול והיום עשיתי את כל הבידורים לגבי כניסה מלאה לחברה, דיברתי עם עו"ד עם יורם רואה החשבון... להלן המסקנות:

1. יורם יעביר ברשת החברה 50% ממניות החברה על שם אחי (אלירן הירש).
2. בהסכם המייסדים של החברה יהיה רשום:
 - 2.1 מייסדי החברה, שגיא היר, יואב בגון.
 - 2.2 חלוקת מניות 50% לכל צד (יהיה רשום שה- 50% שלי נמצאים בנאמנות אצל אחי.

בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1012-07

2.3 אחריות על החברה, תביעות, מענות וכו'... תהיה על שנינו באופן שווה.

3. יורם ימנה אותי כמנהל החברה מנכ"ל...

מה שנשאר לי לעשות עכשיו זה פרוצדורה קצרה מול בנק הפועלים ואחד-כך אפשר לגשת לניסים ולהכניס אותי כשותף מלא."

(ראה: נספח ה' לתצהיר התובע, מייל מתאריך 7.12.2005, עמ. 1, סומן כ-ת/1).

מכלול נסיבות אלו מלמד כי הצדדים רצו ליצור ביניהם סוג מסוים של יחסי שותפות, וגם הגיעו לחלוקת עבודה ברורה ביניהם, לפיה התובע אחראי על מכירת המיזם והנתבע אחראי על הפיתוח הטכני של המיזם (ראה פרוטוקול מתאריך 19.9.2011, עמ. 9 שורות 20-19; תצהיר עדות ראשית מטעם התובע, עמ. 2, סעיף 7; תצהיר הנתבע, עמ. 3, סעיף 24).

האם השותפות התקיימה בפועל?

סעיף 1 לפקודת השותפות (נוסח חדש), תשל"ה-1975 (להלן: "הפקודה") מגדיר את המונח "קשר שותפות כך: "הקשרים שבין בני אדם המנהלים יחד עסק לשם הפקת רווחים, למעט את הקשרים שבין חברי תאגיד שהואגד לפי דין אחר".

על-פי הפסיקה נחוצים 3 תנאים כדי שתתקיים שותפות והם:

- 1) קיומו של עסק;
 - 2) שני אנשים או יותר שמנהלים את העסק במשותף;
 - 3) מניע משותף להפיק רווחים.
- (בע"א 727/88 שורץ נ' רגן, פ"ד מו(5), 851, 853 (להלן: "פרשת רגן").

לענין התנאי הראשון ניתן לומר כי קיים עסק;

לענין התנאי השלישי ניתן לומר כי המניע להפקת רווחים קיים בכל עסק;

כך שהתנאי היחיד אותו יש לבדוק הוא ניהול העסק המשותף. מעדות התובע נלמד כי בעת הקמת המיזם הני"ל היווה שותף חיוני אשר ניהל את הפעילות העסקית והשיווקית:

- השקיע זמן ומשאבים תוך מטרה לשווק ולקדם את הפעילות העסקית.
- קיים פגישות ושיחות טלפון עם לקוחות פוטנציאלים ומתווכים אשר חלקם הפך ללקוחות המיזם. אף הנתבע העיד כי התובע גייס כ- 20 מתווכים (ראה: פרוטוקול מתאריך 19.9.2011, עמ. 9, שורות 24-23). כמו-כן העידו מר מוני כהן, הבעלים של משרד תיווך "הבימה שיווק נדל"ן" ומר חיים עזר, הבעלים של משרד תיווך בשם "הנדלנסיטים" כי

בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1012-07

בעקבות פנייתו של התובע הצטרף כל אחד מהם לשירות האינטרנט של הפורטל, ובהמשך העידו כי ניתנה הדרכה פרונטאלית ותמיכה על ידי התובע (ראה: תצהיר של מר מוני כהן, סומן כ- 1/ת, סעיפים 4-6; תצהיר של מר חיים עזר, סומן כ-ת/2, סעיפים 4-5), שני העדים ציינו כי התובע פנה לקולגות שלהם ומתווכים נוספים ברחבי העיר (ראה: תצהיר של מר מוני כהן, סומן כ-ת/1, סעיף 6; תצהיר של מר חיים עזר, סומן כ-ת/2, סעיף 6).

= דאג לקבל משובים מלקוחות המיזם לצורך שיפור ופיתוח של הפורטל.

- גייס סוכן מכירות שפעל לשיווק המיזם בפועל.

(ראה: תצהיר התובע, עמ' 2, סעיפים 6-11).

מעדות הנתבע נלמד כי במסגרת השותפות הוא הופקד על התוכנה והפיתוח השוטף שלה, ביצע את ההתאמות הדרושות של הפיתוח האינטרנטי, והשיק את האתר (ראה: תצהיר הנתבע, עמ' 2, סעיף 20).

סעיף 34 לפקודה מלמד מהם "זכויותיהם וחובותיהם של שותפים":

"זכויות השותפים בנכסי השותפות וזכויותיהם וחובותיהם כלפי השותפות יקבעו, בכפוף להסכם מפיר שאו משתמע שבין השותפות, לפי הוראות אלה:

(1) [...] (2) כל שותף רשאי להשתתף בניהול עסקי השותפות; [...]"

הפסיקה פירשה את הוראת הסעיף וקבעה כי שותף רשאי, אך אינו חייב להשתתף בניהול עסקי השותפות (ראה: ת"א (ת"א) 1083/06 עו"ד צדקיהו הרמולין נ' עו"ד שרגא פ. בירן ואח', תק-מח 11572 (3), 2009 (להלן: "פרשת הרמולין")).

בפרשת חיים פורת שניתנה על-ידי בית-המשפט העליון, נקבע כי:

"הקו האופייני המציין את קיומה של שותפות הוא "סרך היחוד" [...] לעולם צריך שיהא קיים רצון מיוחד של "ויעשו בולם אגודה אחת".

(ע"א 135/67 פקיד השימה ת"א 3 נ' חיים פורת, עו"ד, פ"ד כא(2) 411 (1967)).

במקרה דנן, שני הצדדים פעלו יחד ובמשותף, כל אחד תוך ניצול כישוריו המקצועיים זאת מתוך מטרה אחת המשותפת לשניהם, הקמת העסק ופיתוחו "מיזם בלי דירה" כך שיניב רווחים.

בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1012-07

אף טענת הנתבע כי התובע בילה את רוב זמנו בחו"ל ולא נכח בארץ ולכן לא תרם לפיתוח העסק, אינה פוגעת בשותפות בין הצדדים. זאת על-פי קביעת בית המשפט:

"היעדר ניהול שותף של העסק, גם אילו היתה נכונה אינה שוללת קיומה של שותפות".

(דברי כבוד השופטת ד"ר אפל-דגן בת"א (נצרת) 172/93 יאיר דר נ' אליהו פוגל ז"ל, (פורסם בנבו)).

בע"א 167/89 תנעמי פנחס נ' חמסי צדוק (פורסם בנבו 31.12.89), קבע בית-המשפט העליון כדלהלן:

"השאלה – האם נקשר הסכם בין בעלי דין המגיע לכלל קשר של שותפות היא שאלה מעורבת של עובדה וחוק. השאלה, מתי הממצאים העובדתיים המצטברים מצביעים על קיומה של שותפות היא שאלה משפטית, אך קביעת התשתית העובדתית העולה מעל בני הראיות באשר לקיומה של שותפות שאלה שבעובדה היא [...] סעיף 2 לפקודת השותפויות (נוסח חדש) תשל"ה-1975 מנחה, על דרך השלילה ועל דרך החיוב, באלה נסיבות נסיק קיומה של שותפות ואימתי היחסים שבין הצדדים עם כל מורכבותם אינם מגיעים לכלל שותפות.

עמדנו על כך לא אחת בפסיקתנו והתגבשו קווים מנחים לבחינת הנושא [...], כך למשל ראוי לבחון, בין היתר, את אלה:

- הכיונה של הצדדים להיות שותפים.
- הצגתם של הצדדים לציבור כשותפים.
- השתתפות הצדדים בנכסים ובחזקה של העסקה.
- הזכות השווה של הצדדים לנהל את העסק.
- זכות ההדדית של הצדדים לחייב זה את זה בענייני העסק.
- השתתפות הצדדים ברווחי העסק.
- מישכם של היחסים בין הצדדים.

(ראה גם פרשת רגן בעמ. 851; ע"א 609/78 קן תור נ' גלבע פי"ד ל"ד(1) 239, 248 (להלן: "ענין תור").

מן האמור לעיל, ניתן ללמוד כי לצדדים היתה כוונה ליצור יחסי שותפות והם אכן יצרו שותפות כשכל צד תורם לה מכישרונותיו.

דא עקא, שלמרות עובדה זו, כפי שציינתי לעיל, נזק פרטני לא הוכח.

בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1012-07

ברי זברי שהתנהלותם של הנתבעים היתה התנהלות שאינה תמת לב, שאינה לוקחת בחשבון את הצד שכנגד, ואשר ניסתה למנף את עסקיהם על חשבוננו. זו התנהלות שאין להתירה בתחום חיי המסחר. אדם לרעהו לא צריך להיות מלאך, אבל גם לא זאב.

בלוקחי בחשבון שחלק התובעים במיזם היה 50% ובהעדר נתונים אחרים לאומדנא, לבד מהעובדה שהמתחם לא הצליח, והועבר לשימוש ללא תמורה לאחר, אני קובעת שהנזק אותו ישלמו הנתבעים ביחד ולחוד לתובעים, בגין פגיעה בחלקם בקניין המשותף הוא 10,000 ₪ נכון ליום פסה"ד.

התובעים עתרו שבית-המשפט יפסוק להם הוצאות ריאליות.

הם לא עמדו בהוראות הפסיקה להוכחת נושא זה, ואשר על-כן תביעתם זו נדחית (ראה: בג"צ 891/05 תנובה ואח' נ' הרשות המוסמכת למתן רשיונות יבוא-משרד התעשייה והמסחר, תק-על 2005(2)) (להלן: "בג"צ תנובה").

ובנוסף, הדבר גם לא נתבע בפרשת התביעה.

אשר למוניטין שנתבע – לא הוכח שלדומיין היה מוניטין ואשר על-כן יש לדחות ראש פרק זה.

ג. סוף דבר

הדומיין יועבר על שם התובעת, ע"י הנתבעים.

התוכנה הפועלת באתר הדומיין תימסר לתובעים.

ניתן בזאת צו מניעה קבוע לפיו הנתבעים לא יעשו כל שימוש בדומיין ובתוכנה שפותחה במסגרת המיזם של "בלי דירה" מחוץ לפעילות העסקית של התובעת.

הנתבעים ישלמו ביחד לתובעים את הסכום של 10,000 ₪, כמפורט לעיל.

ניתן היום 6.6.12, בהיעדר הצדדים.

המזכירות תמציא עותק פסק-דין זה, בהמצאה כדיון, לב"כ הצדדים.

ד"ר דרורה פלפל, שופטת
ס/נשיאה